Uret

*Öfversättning utur Baudelaire**

Princessan Qimh Xantcha

1786

O Ur! du olycksbådande väsen, förutan hvar nåd,
Med pekande finger oss hotar, at säga: "*Minnens!* Mot hjertat
I bröstet Ert, bäfvande, söker sig Lifvets skälfvande smärta.
Straxt har den som pilen från bågen sig funnit sit mål;

Liksom å Operan gracila Sylphiderna göra sortie,
Förskingras Er Lusta, förångad inunder förgängelsens brand;
Hvart ögonblick flyktar och slukar af lycksaligheten et grand
Af hvad enhvar i nåder beskärts i sin ungdom at räcka et lif.

Nuet hviskar: Jag är hvad som var. — Och Uret det tickar:
Tre tusen sex hundra gångor hvar eviga timme
Förutan all misskund Secunderna hväsa sit: *Minnens!*
Drifna dertil af en osläcklig törst, är det Er, som vi dricka.

Remember! Souviens-toi! J slösande dödlige! *Esto memor!*
(Jag talar hvart språk. Min stämma af mässing hörs echa rundt verlden.)
Minuter, o dårar af köttet, de äro det varp utan värde
Hvarutur guldet J vasken hvart dyrbara spår!

* *L'Horloge*, utur *Les Fleurs du Mal*.

Minnens, at Tiden beständigt skal taga sin hämnd,
Hon sitter med trumf på hvar hand, och hvart utspel hon vinner.
Då dagningen mattas och skymningen faller: *Minnens!*
Afgrunden evigt hörs sucka af törst, innan timglaset vänds.

Thy straxt ringer timmen, den slutliga timmen, då välborna Ödet,
Gudomliga Dygden, der bär utaf jungfrulig maka Ert namn,
Och sjelfvaste Ångern (ack! denna sista förtviflade hamn)
Förmäla: Förgäfves! Nu återstår blott, J föragtade, Döden!"